

Бертрам Чандлър
Убиецът на великани

Шрик трябваше да умре още преди детските му очи да разгледат този свят. Той беше обречен, но неговата майка Уини беше решила – това дете ще живее! Откакто стана жена на Скрийр, бе раждала три пъти и старият, побелял Стерет, Съдията на Новородените, три пъти определяше децата ѝ като Неистински.

Тя не възразяваше против закона, докато не засягаше нея самата или децата ѝ. Както всички членове на племето, така и Уини с удоволствие си похапваше от свежото и вкусно месо, което си разпределяха след ритуалното убийство на Неистинските. Но когато жертва е плодът на собствената ѝ утроба, всичко ставаше съвсем друго.

В пещерата беше тихо. Уини очакваше завръщането на господаря си. Чуваше се само забързаното ѝ дишане и рядкото проплакване на бебето. Дори и тези звуци се поглъщаха и заглушаваха от меките гъбести стени и сводове на пещерата.

Доста преди Скрийр да влезе, тя усети приближаването му и като предугади първия въпрос, тихо каза:

– Едно е. Момче.

– Момче? – Скрийр изрази одобрение, което бързо се смени със съмнение. – А то не е...

– Да.

Мъжът повдигна дребното топло телце. В пещерата бе почти тъмно, но той, както и всички от расата му бяха свикнали с липсата на светлина. Пръстите му съобщиха това, което искаше да знае. Детето беше без косми по тялото си, а краката му бяха прекалено прави. И което бе най-лошото, черепът му беше прекалено изпъкнал.

– Скрийр! – с тревога запита Уини. – Смяташ ли?...

– Няма съмнение, че Стерет ще го признае за Неистински.

– Но...

– Няма никаква надежда.

Уини усети, как мъжът ѝ се сгърчи, и чу тихото копринено шумолеене на козината му.

– Погледни, каква глава има само! – продължи той. – Прилича на великаните.

Майката въздъхна. Тежко ѝ беше, но добре знаеше Закона. Но въпреки това... Раждаше за четвърти път и тя може би никога няма да узнае какво значи да гледаш и да чакаш със смесеното чувство на страх и гордост как децата ти заедно с други юноши предприемат поход из територията на Великаните и се връщат с плячка от огромната Пещера-с-храна, или от Местата-с-зелено-растящите, или с парченца скъпоценни

метали от Местата-на-живота-който-не-е-живот.

Тя се хвана като удавник за сламката.

– Ти казваш, че главата му е като на великан? А не може ли да предположим, че и те са Неистински? Аз съм чувала да се говори нещо подобно...

– И какво от това, дори да е вярно?

– Само това... Представи си, че изведнъж израсне голям като великан? Или пък сам е великан? Тогава той ще може да се сражава с другите великани за нас, за нашия народ. И ако...

– И ако Стерет му позволи да живее, това искаш да кажеш, нали? – мъжът ѝ издаде къс и неприятен звук, напомнящ нещо като смях. – Не, Уини! Той ще трябва да умре! Ние отдавна не сме си похапвали...

– Но то е...

– Замълчи. Нима и ти искаш да нахраниш с месото си Племето? Ами ако изведнъж поискам да си намеря жена, която да ми ражда здрави деца, а не такива уроди?

* * *

Мястото на събранията беше почти пусто, когато там влязоха Скрийр и Уини. Тя здраво стискаше до гърдите си Шрик. Там чакаха още две двойки с новородените си. Една от майките държеше две деца, които изглеждаха напълно нормални. Другата имаше три, едно от които носеше мъжът ѝ.

Уини позна Тееза и съчувствено ѝ се усмихна, когато видя, че детето в ръцете на мъжа ѝ сигурно ще бъде осъдено от Стерет. Но това дете бе още по-отвратително от тези, които тя бе раждала – от рамената му излизаха шест ръце, дълги и прави.

Скрийр се приближи към мъжа без дете и го запита:

– Отдавна ли чакате?

– Много удари на сърцето. Ние...

Стражът край вратата, който наблюдаваше Външния свят, изсъска:

– Тихо! Идва Великан!

Майките здраво притиснаха децата към себе си и козината им се надигна в суеверен ужас. Те знаеха, че са в относителна безопасност, защото Великаните не притежаваха такъв тънък слух, че да доловят слабото писукане на новородените, но защо трябва за пореден път да се изкушава съдбата? Не само размерите ги заставяха да се боят от Великаните: по-страшни бяха свръхестествените сили, които те владееха. Храната-която-убива бе погубила много членове на племето,

също както и дяволските хитроумни приспособления, които убиваха и осакатяваха доста от Хората, достатъчно глупави да се докоснат до ароматната примамка, поставена върху малка платформа. Но имаше и такива, които твърдяха, че подобен риск понякога си заслужава, защото жълтите зърна от чувалите в Пещерата-с-храна бяха опитани и определени като много вкусни.

– Великанът си отиде!

Преди събралите се да продължат разговора си, от пещерата си излезе Стерет. В дясната си ръка носеше символа на властта – права пръчка от твърд и едновременно гъвкав материал (от такъв материал беше направена преградата между териториите на Хората и Великаните), на чийто край блестеше остър метален връх.

Стерет бе много стар.

Тези, които сега имаха внуци, помнеха, че за него им бяха разказвали още техните деди. Той бе отбивал честите атаки на няколко поколения млади мъже, жадуващи за неговата власт на Вожд и по-рядко на недоволни родители от решенията му като Съдия на Новородените. От последните не се страхуваше, когато ставаха такива инциденти, племето се обединяваше в едно и разкъсваше непослушниците на парчета.

След Вожда пристъпваше личната му охрана, а след нея, изпълзявайки от многочислените си пещери, ги следваше цялото останало племе. Не трябваше да ги викат. Те знаеха!

* * *

Вождът, без да бърза, пълен с достойнство и увереност, зае мястото си в центъра. Тълпата сама се отдръпна и пусна вътре родителите с децата. Уини се разтрепера, като забеляза как горящите им от нетърпение очи се спряха върху отвратителното голо тяло на Шрик и на уродливия му череп. Тя вече знаеше каква ще бъде присъдата, но се надяваше, че първи ще съдят другите деца и така ще отсрочи смъртта на собственото си с няколко удара на сърцето. Надяваше се...

– Уини, донеси детето при мен да го видя и да реша! Уини!!

Вождът протегна яките си ръце и изтръгна детето от съпротивляващата се майка. Малките му, вдлъбнати навътре очички пробляснаха при мисълта за вкусната глътка кръв, на която скоро ще се наслади. И въпреки това той не искаше да ускори нито за миг процедурата – нека Уини по-дълго се помъчи. Ами ако успее да я провокира?...

– Ти ни оскърби – бавно произнесе той, – като донасяш четвърто поред *такова!* – и повдигна на протегнатите си ръце пищящия Шрик. –

Погледнете, о, хора, какво е донесла Уини на моя съд!

– Той има глава на великан – започна с разтреперан глас Уини. – Може би...

– ...Баща му е някой Великан?!

Сводовете на пещерата се разтресоха от дружния писклив смях.

– Не! Но както съм слушала, Великаните също не са Истински и...

– Кой ти каза това нещо?

– Стрелата.

– Да, премъдрата Стрела... която е толкова мъдра, че се храни само с храна-която-убива!

И отново в тълпата премина злобен смях.

Стерет пусна Шрик и с дясната ръка хвана копието си. Лицето му се изкриви от предчувствие за вкуса на горещата кръв, която сега ще заизхвърча от гърлото на Неистинския. Уини записка. С една ръка хвана детето, с другата се вкопчи в копието. Вождът беше стар, а притежаването на властта в продължение на няколко поколения го бе направило безгрижен. Но въпреки това успя да се отклони от удара на жената, като пусна копието. Нямаше нужда да заповядва – Хората на Племето сами започнаха да обкръжават бунтовничката.

Изплашена до смърт от постъпката си, Уини знаеше, че пощада няма да има. И все пак животът е по-сладък от смъртта. Като се отгласна от сивия под, тя скочи и успя да се добере до вратата, зад която струеше светлината на Вътрешния свят.

Тя би могла колкото си иска да задържи съплеменниците си край вратата, но наоколо бе страната на Великаните. Спря се нерешително, като се държеше с една ръка за вратата. В отвора се мярна някакво лице. Тя замахна с копието и лицето изчезна, облято в кръв. Едва по-късно разбра, че това е бил Скрийр.

Отвсякъде биеше ярка светлина и заедно с огромните празни пространства направо я ужасяваха. Тя бе свикнала да живее в теснотата на пещерите и тунелите. Сега се чувствуваше като гола и съвършено беззащитна.

И тогава стана това, от което така се боеше.

* * *

Приближаваха се двама Великани. Тя чу дишането им и ниския и неприятен тембър на гласовете им. Те не я видяха, тя бе уверена в това, но когато минаха покрай нея!... Отворената врата и сигурната смърт ѝ се сториха далеч по-привлекателни от ужаса на неизвестното. Ако

ставаше дума само за нейния живот, то тя вероятно би се върнала да посрещне гнева на вожда, на мъжа си, на племето, но... с нея бе и Шрик, последното ѝ дете...

Започна да се бори с неудържимата паника. Застави се да разсъждава хладнокръвно. Ако се поддаде на инстинкта и побегне, приближаващите се великани ще я забележат. Единствената ѝ надежда бе пълната неподвижност. Скрийр и другите мъже, участващи в набезите за плячка, бяха ѝ казвали, че те са безгрижни поради размерите си и рядко забелязват Хората, ако те сами не се издадат.

Великаните бяха съвсем близко.

Бавно и внимателно извърна глава. Сега можеше да ги вижда. Две огромни фигури величествено плаваха във въздуха. Те не я забелязаха и тя знаеше, че няма да я забележат, ако не направи някое рязко движение. И все пак беше ѝ много трудно да се бори с желанието да се хвърли обратно през вратата, където я чакаше сигурна смърт от разяреното племе. Още по-трудно ѝ беше да надмогне и другото желание – да пусне вратата и да бяга където ѝ видят очите! – и да вика от ужас и отчаяние.

Но тя се съдържа и Великаните преминаха край нея.

Глухото боботене на гласовете им замря някъде в далечината. Острата неприятна миризма изчезна. Уини повдигна отново глава. В обърканото, изпълнено с ужас кълбо от мисли тя съумя да намери единственото правилно решение – едничката ѝ надежда да оцелее, колкото и жалка да изглеждаше, се криеше във възможността да върви след Великаните. Нямахше повече време за губене, чуваше виковете зад вратата, където бяха усетили, че Великаните си бяха отишли. Тя пусна вратата и бавно се издигна нагоре.

* * *

Когато главата ѝ се натъкна на нещо твърдо, Уини неволно извика. Веднага се сви на четири, прикри с тялото си Шрик и зачака страшния удар. Същевременно не изпускаше копие от ръцете си. Сърцето ѝ протуптя мъчително няколко пъти. Но нищо не се случи. Налягането на темето ѝ нито нарастваше, нито намаляваше.

Тя неуверено отвори очи.

Намираще се в права шахта (или тръба) и в двете посоки погледът ѝ не достигаше края. Широчината бе малко повече от тялото ѝ. А материалът на стените ѝ се стори познат – приличаше на вървите, които жените изпридаха от влакна, взимани от Местата-на-зеленорастящите, но много по-тънки. Преди Хората мислили, че това са космите на

великаните, но после един разузнавач видял как те го изготвят. Разказът му бе толкова невероятен, че всички изведнъж му повярвали.

Шахтата бе обкръжена от три страни с пустото, напълнена със светлина, толкова страшна за жителите на пещерите. Четвъртата бе плоска блестяща повърхност. Уини откри, че може да се промъкне през нея. Когато гледаше напред и се опираше в удобната твърдина на стените, се чувствуваше добре, но щом отклоняваше поглед, веднага ѝ ставаше страшно и започваше да ѝ се върти свят. Но тя бързо се научи да не поглежда настрани.

Трудно можеше да се определи дали пътешествието ѝ беше дълго в свят, където времето нямаше никакво значение. Два пъти се спря и нахрани бебето – страхуваше се, че то от глад може да заплаче и да я издаде на Великаните или на някакви Хора. Впрочем едва ли някой от Племето ѝ би се осмелил да я последва тука. По едно време усети, че шахтата вибрира, и веднага се вцепи в меката ѝ повърхност, обзета от безумен ужас. Край нея с голяма скорост премина Великан и ако случайно я беше забелязал, то... Дълго се вслушва в биенето на сърцето си, преди да се съвземе.

Струваше ѝ се, че пропълзва през местата, за които бяха говорили мъжете. Можеше и да е така – но дори и най-любопитните от Хората не се осмеляваха да се промъкват толкова далеч във Вътрешния свят. Дори светът на Хората с тунелите и пещерите, познати още от детството ѝ, беше малко изследван.

Започна да я мъчи силен глад и жажда, когато най-сетне дългата тръба я изведе в едно място, където с прималяваща яснота усети миризма на храна. Тя спря и се огледа. Но и тук, както и навсякъде наоколо, светлината бе прекалено ярка за несвикналите ѝ очи. Тя смътно различаваше някакви огромни предмети, чието предназначение бе за нея пълна загадка. Нямаше нито Великани, нито нещо движещо се.

Внимателно се отдръпна настрана от блестящата повърхност, а главата ѝ, насочвайки чувствителните ноздри, се извърна надясно и после наляво. Ярката светлина я объркваше и тя затвори очи. Носът ѝ сам намери източника на вкусния аромат и посочи върната посока.

Стана ѝ страшно да се раздели с тръбата, но гладът се оказа по-силен. Ориентира се и скочи. Свободната ѝ ръка се хвана за някаква издатина, но едва не се пусна, когато усети, че тя се извира. Пред нея се появи разширяваща се цепнатина, в дълбочината на която видя прохладна и приветлива тъмнина. Уини мълниеносно се шмугна вътре, колкото се може по-далеч от заслепящата светлина на Вътрешния свят. По-късно

тя съобрази, че това е било врата, като тази, която съплеменниците ѝ пробиваха в Преградата, но с огромни размери. Впрочем сега нищо друго нямаше значение, освен прохладната и освежаваща тъмнина.

После се огледа. През притворената врата проникваше достатъчно светлина и тя се убеди, че се намира в пещера. Наистина тази пещера притежаваше странна форма – стените, подът и таванът бяха съвършено плоски и гладки. В далечния край, всяко поставено в отделно гнездо, лежах огромни пробляскващи кълбета и излъчваха засищаща, ароматна миризма на храна, която едва не я накара да полудее.

Въпреки това Уини не избърза, защото познаваше тази миризма. Така миришеха парчетата храна, която мъжете открадваха от платформите, убийци на Великаните. Може би и тук беше заложен капан? Тя напрегна паметта си и се постара да обедини в едно разпокъсаните описания на тези устройства и реши, че това не е платформа, а най-вероятно Пещера-с-храна. Като постави Шрик до копието на Старет, се насочи към най-близкото кълбо.

Отначало се опита да го извади от гнездото му, но бързо съобрази, че нещо го държи. Впрочем беше ѝ все едно. Скочи върху кълбото и заби зъби в обвивката му. Под нея сърцевината се оказа мека и сладка, със слаб кисел сок. Няколко пъти Скрийр бе обещавал да донесе такава храна, но не изпълни обещанието си. А сега тя имаше цяла пещера от тази вкуснотия.

Като се наяде до насита, се върна обратно при гръмогласно жалващия се на съдбата Шрик. Той си беше играл с копието и бе успял да се убоде... Но тя хвана не сина си, а копието и рязко се обърна, защото зад гърба ѝ нечий глас достатъчно отчетливо, но със странна интонация произнесе:

– Коя си ти? Какво търсиш в нашата страна?

* * *

Това бе мъж от Хората. Беше без оръжие, иначе нямаше да задава въпроси. Уини разбра, че направи ли и най-малката грешка, и непознатият чужденец ще се нахвърли върху нея.

– Аз съм Уини – каза тя – от племето на Стерет.

– От племето на Стерет ли? Та нали всички пътища минават през страната Сеси?

– Аз минах през Вътрешния свят. Кой си ти?

– Тека от Хората на Скарро. Ти си шпионка.

– И затова ли съм помъкнала сина си със себе си?

Тека погледна Шрик.

– Виждам – каза той накрая, – че не е Истински. Но как премина през страната Сеси?

– Не съм била в нея. Минах през Вътрешния свят.

Беше ясно, че мъжът не ѝ вярва на нито една дума.

– Ти трябва да дойдеш с мен – каза той. – Скарото ще реши.

– И какво ще стане, ако дойда?

– Неистинският ще умре. За тебе... не зная. Но в нашето племе и така има много жени.

– Това значи, че няма да дойда – Уини насочи напред копието и острието му проблясна студено и мъртво. Тя никога не би разговаряла така с мъж от племето си, но бе отрасла с твърдата увереност, че дори жена от племето на Стерет е по-силна от всеки мъж на друго племе.

– Тук ще те открият Великаните – в гласа на Тека прозвуча неувереност. – Имаш хубаво копие – добави той.

– Така е – съгласи се тя, – принадлежеше на Стерет. С него раних мъжа си и той сигурно е умрял.

Тека я погледна с уважение. Ако казва истината, трябва да е внимателен.

– Ще ми го дадеш ли?

Уини се разсмя презрително. Намеренията му бяха очевидни.

– Добре де, може и по друг начин. Слушай. Не много отдавна в племето ни няколко жени... цели две ръце жени... родиха Неистински и нападнаха Съдията на Новородените. Те избягаха по тунелите и сега живеят близо до Мястото-на-малките-огънчета. Скарото още не е тръгнал срещу тях на поход. Не зная защо, но в това място винаги се намира Великан. Вождът ни се страхува, че шумът от битката ще издаде на Великаните нашето присъствие зад Преградата.

– Ще ме заведеш ли там?

– Ако ми дадеш копието.

Уини промълча няколко удара на сърцето. Докато Тека върви напред, тя е в безопасност, но щом се озоват в онова място...

– Ще дойда с тебе – реши се тя.

– Добре. Но аз искам да се убедя, че копието е наистина хубаво. Подай ми да го разгледам...

– Не! – отсече Уини. – Първо ме заведи! А копието... Виж! – и тя замахна. Накрайникът няколко пъти разсече въздуха със свистене.

Тека остана доволен. Изглежда Скарото нямаше дълго да бъде Вожд.

– Първо – каза той – ми помогни да преместя в нашия тунел това,

което остана от Кълбото-което-е-добро-за-ядене. После аз трябва да затворя вратата, иначе ще дойде някой Великан.

Те заедно измъкнаха Кълбото и го разкъсаха на парчета. В едно от пустите гнезда имаше врата. Напъхаха там ароматния си товар. През цялото време Уини зорко следеше Тека. Вървейки назад, тя първа влезе в тунела, като здраво притискаше до себе си Шрик и държеше копието готово. По следите ѝ влезе Тека и плътно затвори вратата, така че дори цепнатинка не остана в Преградата. После пусна две груби резета. Размениха си местата.

– Върви след мен – каза ѝ късо.

* * *

Продължителното пътешествие по пещери и тунели се стори на Уини истински рай в сравнение с това, което преживя във Вътрешния свят. Тук я нямаше непоносимата светлина – само понякога просветваше мъгливо сияние, пробиващо си с труд път през малките пукнатини на Преградата. Тека я водеше по обиколни пътища и истинско щастие бе, че не срещнаха нито един от неговото Племе. Въпреки това Уини усещаше, че се намира на плътно заселена територия. От всички страни се долавяха топли и успокояващи вълни на Хора, живеещи в уют и достатъчно сити. Тя дори съжали, че бе се лишила от това заради уродливия пакет в ръцете ѝ. Но тя никога не можеше да се върне в Племето си и ако се появи желание да си поиграе със съдбата и остане при тези чужденци, алтернативите ще бъдат две – смърт или робство.

– Внимателно! – изсъска Тека. – Почти стигнахме!

– А ти няма ли?...

– Да не съм луд! Те ще ме убият. Тръгни по този тунел направо и ще стигнеш при тях. Сега ми дай копието си.

– Но...

– Няма от какво да се боиш. Ето ти пропуска – той потупа попискващия Шрик. – Дай ми копието и си отивам.

Уини бавно протегна оръжието. Тека мълчаливо го взе и бързо си тръгна. Размитата сива фигура се стопа в тъжния полумрак на тунела. Тя изведнъж се почувствува самотна и ѝ стана страшно. Но път назад нямаше. Много бавно и внимателно тя продължи.

* * *

Когато се нахвърлиха върху нея, тя завика.

Вече от много удари на сърцето усещаше присъствието им, отвратителни същества, по-чужди дори от Великаните, постепенно я обкръжаваха. Няколко пъти тя ги викаше, уверяваше ги, че е дошла с мир, че тя е майка на Неистински. Но ѝ отговаряше само ехото и то бързо заглъхваше в меките стени. И тишината, която не беше тишина, започна да ѝ се струва зловеща.

Промъкваният се ужас се стовари върху нея внезапно. Тя се бореше отчаяно, но противникът беше по-силен. Измъкнаха ѝ от ръцете викация диво Шрик. Гъвкавите ръце, кой знае защо те бяха повече от нападателите, обвързаха като с лиани крайниците ѝ. Нямаше повече сили да се съпротивлява. Уни се опита да разгледа нападателите, но завика отново. Стори ѝ се, че целият ужас на детските ѝ сънища се е въплътил в тези страшилища, в тези оживели химери. Силен удар едва не ѝ извади очите и я спаси от лудостта.

Меки лепкави ръце почти загрижено преминаха по тялото ѝ.

– Тя е Неистинска – произнесе някой.

У нея пламна искрица надежда.

– А детето?

– Двойноопашатата роди неотдавна. Тя ще го кърми.

И докато върхът на чуждото копие търсеше да пронизе гърлото ѝ, Уни успя да съжали тъжно за познатия уютен свят, който бе изоставила. Тя не мислеше за своя живот – отдавна го бе пожертвувала за сина си, още щом се възпротиви на Стерет, – не за него съжаляваше, а за Шрик, който, вместо чиста смърт от Племето си, трябваше да живее сред тези гнусни и мръсни чудовища. После последва остра болка – не толкова от физическата рана, колкото от чувството за пълна безпомощност, и мракът, който тя бе обичала толкова много, я прегърна завинаги.

* * *

Неокосмения, наречен при раждането си Шрик, пазач на тунела, мъж от Племето на Новите Хора, нетърпеливо подскачаше от крак на крак. Отдавна трябваше да го смени Дългокосия. Много удари на сърцето преминаха, откакто звуците отвъд Преградата му подсказаха, че Великанът в Мястото-където-има-малко-светлина е сменен от друг. Непонятно му бе какво правят там Великаните, но Новите Хора уловиха странна закономерност в действията им и започнаха по нея да измерват и своето време.

Изведнъж Неокосмения замря и стисна здраво копие то си. От тунела, водещ към владенията на Тека, се разнесоха почти недоловими

сътресения на въздуха. Това би могло да бъде някой Неистински, който да носи дете, което ще стане един от Новите Хора, но можеше да бъде и нападение. Но някакъв неясен образ внезапно възникна в мозъка му и не съответствуваше на нито едно от двете предположения. Бе готов да се закълне, че образът се появи против волята му. Той се притисна с всички сили към меката стена на тунела и вече смътно различаваше пришълеца – самотна малка фигура, която безшумно се плъзгаше от една сянка към друга. Миризмата му подсказа, че това е жена и с нея няма дете. Напрягна се и се приготви да нападне непознатата.

За негово учудване тя се спря.

– Идвам с мир – каза тя. – Аз съм една от вас. Аз... – тук тя замълча за известно време – съм една от Новите Хора.

Неокосмения не отговори и не се издаде с движение. Тази жена може да има много остро зрение, но съвсем не е вероятно да има и подобно обоняние. Нима усети миризмата му? Но тогава... откъде тя знаеше името, с което се наричаха? За останалия свят те са Неистински и ако непознатата ги бе нарекла така, то тя бе обречена.

– Ти си удивен, нали? – отново се раздаде гласът ѝ. – Защо ви наричам правилно? В моето Племе ме наричат Неистинска...

– Тогава – тържествувашо произнесе Неокосмения, – как ти позволиха да живееш?

– Ела при мен! Не, преди това остави копието. Сега идвай!

Неокосмения заби копието си в стената на тунела. После бавно, почти обхванат от страх, се отправи към очакващата го жена. Сега можеше да я разгледа по-добре. Тя му се стори същата като бягащите майки на Неистинските, каквито не един път беше довършвал. Тялото ѝ бе пропорционално и покрито с тънка копринена козина. Изящната ѝ глава имаше правилна форма. Физически тя бе толкова нормална, че изглеждаше направо отвратително.

Но нещо го накара да се замисли. Неволно я сравни с жените от племето си и това сравнение не се оказа в тяхна полза. По-скоро емоциите, отколкото разсъдъкът, му подсказаха, че ненавистта, възникваща при вида на нормалното тяло, се явява като резултат от дълбокото и вкоренено чувство на непълноценност. И той пожела непознатата.

– Не – бавно произнесе тя, – моето тяло не се отличава. Разликата е в главата ми. Разбрах го преди известно време. Не са изменили и две ръце хранене оттогава. Но сега знам какво става в главата ти и в главите на всеки от Хората.

– Но как съплеменниците ти разбраха това?

– Когато пораснах достатъчно да живея с мъж, ме дадоха на Трильо, сина на Вожда Тека. И в нашата пещера разказах на Трильо за нещо, което само той знаеше. Мислех, че ще му хареса, ще му бъде приятно, ако има жена с магически способности. С моя помощ той би станал Вожд... Но се разсърди и много изплаши. Изтича при Тека и той ме обяви за Неистинска. Трябваше да ме убият, но успях да избягам. Те не ме преследваха... – тя помълча и след малко добави: – Ти ме харесваш и желаш.

Това бе потвърждение, а не въпрос.

– Така е, но...

– Безопашатата ли? Тя може да умре. Ако се бия с нея и я победя, то ще стана твоя жена.

Неокосменият бегло си представи жена си. Търпелива и послушна, но в замяна на това притежаваше такъв език... Но той вече бе разбрал – без помощта на непознатата никога не би се издигнал над Племето си. Освен това като всички Нови Хора и той смяташе ненормалността за норма.

– И тогава ти ще ме вземеш – отново потвърди без намек на въпрос тя. – Името ми е Весела – добави накрая.

Появата на стража заедно с чуждата жена стана в най-подходящия момент. На Месното-сборище се провеждаше съд над младия sameц Големоухия, хванат на местопрестъплението – момъкът се бе опитал да откъне парче метал от пещерата на Четириръкия. Зрелището на съда бе привлекателно с перспективата за възможна вкусна закуска. Дългокосият, който трябваше да смени Неокосмения, бе намерил това за по-интересно, отколкото охраната на някакъв далечен тунел.

Той първи забеляза влизащите.

– Ей, Големи зъб! – извика той. – Неокосмения е напуснал поста си.

Вождът бе склонен да прояви снизходителност.

– Нали виждаш, води пленник – отбеляза той. – Днес ще се нахраним добре.

– Той се бои от тебе – прошепна Весела. – Предизвикай го!

– Това не е пленник – високомерно произнесе Неокосмения. – Това е новата ми жена. А ти, Дългоноско, веднага изчезвай в тунела!

– Върви, върви, Дългоноско. Моята страна не трябва да остава без охрана. Неокосмени, отведи тази самка при стражата, нека те я довършат.

Неокосмения усети как решителността му се топи под суровия поглед на Вожда. Когато двама пазачи се приближиха към него, той

отпусна ръката, с която държеше Весела. Тя се обърна към него и в очите ѝ имаше молба и отчаяние.

– Недей, казах ти, че той се страхува от тебе. Не му разрешавай да те командва. Заедно ние ще можем...

По ирония на съдбата именно намесата на Безопасатата го накара да се разбунтува. Тя изскочи напред и като се клатеше настрани, застана пред мъжа си – на уродливото ѝ лице бе изписано отвращение и презрение, а кавгаджийският ѝ език, от който се страхуваха всички, се прояви на воля.

– Излиза – зачатка тя, – че тази развратница, тази мръсна и окаляна самка ти е по-скъпа от мен? Предай я, чуваш ли! Тя поне ще ни напълни stomасите. А ако искаш да знаеш, самохвалко такъв, ти ще съжаляваш за думите си!

Неокосмения погледна пъпчивото ѝ почти на буци уродливо лице; после огледа стройната фигура на гъвкавата Весела и без да мисли повече, извика:

– Весела е моя жена! Тя е една от Новите Хора!

Големият зъб едва не се задуши от подобна наглост, опита се да си спомни поне някаква ругатня, но в главата му бе пусто. Очите му се наляха с кръв, а страшните зъби се показаха при свирепото изръмжаване.

– Смело! – подканяше непознатата. – Той е объркан! Загуби си разсъдка! Нападай!

Неокосмения атакува хладнокръвно и внезапно – Големият зъб едва в последния миг забеляза острието на копието и като праметна опашката си на другата страна, сам се отмести. Това го спаси от моментална смърт, но затова пък в рамото му се заби копието, счупи се и в раната остана върхът. Вождът зарева от болка и се нахвърли върху нападателя.

Отначало на Неокосмения се удаде да запази спокойствие, но колкото и да се опитваше, не бе в състояние да надмогне нарастващата вълна на истеричен страх и жива, истинска жажда за кръв. Противниците се въртяха един около друг, нанасяха и отбиваха удари, при което на Неокосмения стана тежко: срещу дългото копие на вожда се сражаваше с остатъка от дръжката. Така продължи, докато копието на вожда не му прониза ръката. Болката го озвери и той с яростен рев се нахвърли на врага.

Ако природата бе снабдила вожда с отлично оръжие – дългите извити зъби, то противникът му имаше добро средство за защита. Той наистина нямаше нито големи зъби или нокти, нито повече крайници, както доста от сънародниците му, може би мозъкът му работеше по-бързо,

но в подобна схватка това бе минимално предимство. Спаси го голата кожа.

Вождът се опитваше да влезе в клинч и да пусне в ход зъбите си. Тялото на Неокосмения се покри с рани, но нито една не беше смъртоносна. И той на свой ред драскаше, хапеше, късаше като побеснял.

Противниците започнаха да се уморяват. Вождът разбра, че ако иска да победи, трябва да затисне противника под себе си. Започна да изтласква Неокосмения към стената и успя да го прилепи към нея, но мекият материал сякаш прибра тялото в себе си. Веднага разбра, че сега вождът ще му прегризе гърлото, завика, оттласна се и рязко изрита в корема Големия зъб. Отговори му ръмжене, но хватката не отслабна.

Неудачната контраатака само приближи смъртта. Със свободната си ръка Неокосмения нанасяше отчаяни удари, но същия успех би постигнал, ако налагаше Преградата.

Сега, когато изходът на схватката изглеждаше решен, тълпата зави и започна да ободрява победителя. Сред общия шум Неокосмения позна гласа на жена си. Той забрави за нанесеното от него оскърбление и си спомни, че тя му е жена. Мъката, която му причини това предателство, го караше да се бори докрай.

Случайно засегна с ръба на дланта си гърлото на вожда и не забеляза как той извика от този иначе слаб удар. И веднага чу пронизителния вик на Весела:

– Удряй така! Удряй!

Отново се опита да засегне същото място. Големият зъб изглежда се уплаши, главата му се дръпна и той се опита да прикрие шията си. Неокосмения разбра, че побеждава. Тънките и силни пръсти се впиха в кожата на вожда. На това място нямаше козина и месото бе меко. Вождът зави от ужас. Изхвъркна струя кръв. Желязната прегръдка отслабна.

Преди Големият зъб да отхвърли противника си, той сам се впусна напред и заби челюсти в шията. Артерията бе прекъсната и отчаяната съпротива престана.

Неокосмения пи дълго и с удоволствие. После вдигна глава, обходи с поглед Племето и каза:

– Аз съм вождът!

– Ти си вождът – раздаде се хор отговор.

– Весела е моя жена!

Този път част от хората се забавиха с отговора. Неокосмения долови мърморещите гласове:

– Ами пира?...

– Големият зъб е стар и твърд...

– ...иска да мошеничи...

– Весела е моя жена – повтори той и добави: – Ето ви храна...

По-късно, когато бе на върха на властта си, понякога си спомняше изплашените очи на Безопасната и това ужасно чувство на сладостно всевластие. С тези думи той се постави над обичаите и закона.

– Ти си над закона – прошепна Весела.

Сърцето му се ожесточи.

– Ето ви храна! – каза отново.

Дългоухият измъкна копието на един пазач и със силен удар уби треперещата от страх жена.

– Аз съм твоя жена – каза Весела.

Неокосмения я прегърна. Потъркаха си носовете. Но не кръвта на стария вожд я накара да потрепера, а странното усещане от допира на силното тяло без козина.

А Племето бе разкъсало вече двата трупа и се караше за най-апетитните парчета.

* * *

Сред Новите Хора живееше жена с дар да предвижда. Независимо от трите ѝ очи една невнимателна демонстрация на тази уникална способност би предизвикала сигурната ѝ гибел. Но тя бе достатъчно предпазлива и казваше на идващите при нея само това, което те биха желали да чуят. Дори и тогава бе много съдържана. Предсказването на бъдещето често предизвикваше в някой от дошлите непредвидима реакция и това я дразнеше. По-добре нещастие в основния поток на времето, отколкото благополучие в някое от разклоненията.

При тази Триока отидоха веднъж Неокосмения и Весела. Не успя вождът да зададе въпрос и ясновидката вдигна високо съсухрената си ръка.

– Ти си Шрик – каза тя. – Така те е нарекла майка ти, Шрик, Убиецът на Великани.

– Но...

– Почакай. Ти дойде да ме питаш за войната с Хората на Тека. Не се бой и изпълни това, което си намислил. Ти ще победиш. После ще воюваш с Племето на Стария Стерет. И отново ще победиш. Ти ще станеш Властелин на Външния свят. А после...

– Какво ще последва?

– Великаните ще узнаят нещо страшно за Хората. Много от Хората

ще измрат, но не всички. Ти ще се сражаваш с Великаните. Но последният от Великаните, когото ти също ще убиеш, ще захвърли света ни в... О, само да можеше да го видиш! Нямам думи да ти го опиша.

– Но какво е...

– Не, ти не бива да узнаеш. Ти няма да узнаеш, преди да ти дойде краят. Но ето какво ще ти кажа... Хората ще загинат. Безполезно е дори да се направи нещо за спасението им. Безсмислено е. Но ти ще убиеш тези, които ще убият нас, и това е добре.

Неокосмения започна да я моли за ново озарение. Скоро молбите му се превърнаха в заплахи, но Триоката не го забелязваше. Двете й външни очи бяха плътно стиснати, а третото, сяпко и страшно, внимателно разглеждаше нещо намиращо се извън пещерата, извън пределите на целия свят.

От гърлото на вожда се изтръгна ръмжене.

Тежкото копие прониза тялото на старата жена. Вътрешното око се затвори, а външните премигаха за последен път.

– Аз избягах Края – прошепна тя.

Вън ги чакаше верният Дългоух.

– Триоката е мъртва – каза му вождът, – вземи каквото искаш, а останалото отнеси на Хората...

Известно време те мълчаха.

– Радвам се, че я уби – каза Весела. – Тя ме изплаши. Проникнах в главата й... и се загубих в нея! – Весела бе почти на границите на истерията. – Аз се изгубих! Направо щях да полудея! Видях там едно място... разбираш ли, *място!* – и това, което ще бъде! Видях и Края.

– Какво си видяла?

– Силна светлина, много по-ярка от тази на Великаните. И горещина, по-силна от тази на горещите подове на далечните тунели. Видях как се задушават и умират Хората и силната светлина, която нахлува в нашия свят и изгаря всичко...

– А Великаните?

– Не ги видях. Загубих се там. Видях само Края...

Неокосмения мълчеше. Умът му, жив и активен, бе потресен от бъдещето, което ясновидката разкри. Убиец на Великани! Дори и в най-грандиозните си мечти не си се представяше в тази роля. Как го бе нарекла? Шрик! Той го повтори за себе си, Шрик, Убиецът на Великани. Звучеше приятно. А що се отнася до останалото – щом може да убие Великаните, то ще може да предпази и Хората от Заплахата за Края. Шрик, Убиецът на Великани...

– Това име ми харесва повече От Неокосмения – каза Весела. – Шрик, Владетелят на Външния Свят. Шрик, Убиецът на Великаните!

– Да, така е – бавно произнесе той, – но Краят...

– Ти ще отвориш тази врата, когато стигнеш до нея.

* * *

Войната против Племето на Тека започна.

Кошмарните орди на Шрик се заплъзгаха по тунели и пещери. Мъждивата светлина измъкваше от мрака безформени тела, крайници, където не трябва да бъдат, и чудовищно уродливи глави. Всички бяха въоръжени с копия, сами по себе си представляващи поразителна новост за войните, които бяха водили досега Хората. Разбира се, метала за върховете бе прекалено малко, но затова пък можеше да се наточат множество ивици от материала на Преградата и в ръкопашна схватка такива копия имаха големи предимства. След първия удар върхът се чупеше и в ръцете на бойците оставаше оръжие къде по-действено от собствените му зъби и нокти.

Огнят бе новост за Хората и именно Шрик го донесе. Той дълго време наблюдава Великаните в Мястото-на-малките-огънчета и видя как те изваждат от празнините в кожата си неголеми блестящи предмети, от които, ако се натиснат на определено място, изскача малка-горяща-светлина. Те поднасяха тази светлина към краищата на странни бели пръчки и ги смучеха. Краят на пръчицата започваше да свети и се появяваше облак, подобен на този, който излиташе от устата на Хората в далечните пещери на Външния Свят, където е много студено. Но това облаче миришеше и миризмата му го успокояваше.

Един от Великаните загуби малката-горяща-светлина. Той го поднесе до бялата си пръчка и го върна с ръката си към празнотата на хълбока, но предметът се изхлузи навън. Великанът нищо не забеляза. Той бе много зает с нещо, но Шрик, въпреки че напрегна очите си и въображението си, не успя да разбере с какво. Там имаше странни проблясващи сандъци, през които Великаните внимателно разглеждаха просветващите мънички огънчета отвъд прозрачната Барьера. Никой не би могъл да разбере. И там имаше нещо живо, което не беше живо, но шракаше. И листове от тънка бяла кожа, на които Великаните оставяха черни отметки с помощта на голямо тъпо копие.

Но Шрик бързо престана да се интересува от тези непонятни действия. Вниманието му се съсредоточи върху блестящия предмет, който бавно плаваше към него, носен от лек ветрец.

Той би трябвало да доплава право при вратата му, но изведнъж си измени посоката. Тогава Шрик, въпреки че силно се страхуваше, излезе от скривалището си. Великанът бе зает с магьосничеството си и не го забеляза. С рязък скок той настигна летящото съкровище и го притисна до гърдите си. Предметът се оказа по-голям, отколкото си мислеше, но не и толкова, че да не успее да премине през вратата. Шрик триумфално го замъкна в пещерата.

Много експерименти извърши с него. Дълго заедно с Весела лекуваха изгорените места. Впрочем съвсем случайно се натъкна на такова приложение на огъня, което се оказа решаващо за бъдещата война.

Като подражаваше на Великаните, той пъхна в устата си дълга ивица, откъсната от барьерата, и поднесе към нея горящата светлина. Както и очакваше, появи се облаче, но то не беше нито ароматно, нито успокояващо. Като търкаше сълязщите си очи и кашляше, Весела измъкна от него тлеещата треска и загаси с ръце възникналия странен горящ живот.

– Знаеш ли, тя е твърда – каза тя след малко. – Почти толкова твърда, колкото метал...

Така Шрик стана първият масов производител на оръжие, каквото още не познаваше неговият свят. Първите подострени тояги изпита сам, останалите даде да изпробват Весела и Дългоухия. Повече на никого не довери новата си удивителна сила.

Друго нововъведение на Шрик бе пълно нарушение на правилата за водене на война. Той застави жените да заемат място в редовете на атакуващите. Старите и слаби мъже и жени държеше отзад, натоварени с връзки копия. Новите Хора отначало се удивляваха защо вождът им забрани да убиват старците. Сега те разбраха причината.

Пещерите на Новите Хора опустяха и в тях останаха само няколко жени с новородените. А по тунелите течаха ордите на Шрик.

* * *

Кампанията против Хората на Тека не бе отбелязана с приложение на военни хитрости. Стражите бяха избити, но те успяха да вдигнат тревога. Тека хвърли против авангарда на Шрик отряда от отбрани копиеносци, като се надяваше, че те ще съкрушат противника с числото си и по-доброто си въоръжение. Когато Тека видя, че на копията на противника има малко метални върхове, той се разсмя.

– Неокосмения е полудял – каза той. – И аз ще го убия със същото копие, което отнех от майка му.

– А Весела? – подвикна Трило.

– Тя сигурно е там, синко. Ти ще ѝ изядеш сърцето, обещавам ти това.

В този момент Шрик започна атаката.

Виеща тъпла се понесе по тунела. Войните на Тека спокойно и уверено чакаха, понеже знаеха, че копията на врага са способни да нанесат само един удар, и то не винаги смъртоносен. Като прецени броя на атакуващите, вождът Тека зави. Новите Хора не можеха да имат толкова много мъже. Не можеха...

И тогава вълната на нападателите плисна върху войните на Тека. В един миг тунелът се запълни с телата на сражаващите се. Нямаше благородни схватки един с друг, нито пък нещо, което да напомня за някакви правила. С растящ страх Тека се убеди, че копията на противника издържат напрежението на битката не по-зле от собствените му. Атакуващите просто ги задушаваша, изглеждаше, че от дълбините на тунелите се излива някаква безпощадна маса, която поглъща всичко. Като се задъхваха от вонящите изпарения и свежата кръв, Тека и остатъците от гвардията му отстъпваха все по-назад и по-назад.

Когато някой от нападащите оставаше без оръжие, веднага се оттегляше назад, а на мястото му като по чудо се появяваше нов боец.

– Шрик използва жените – завика изведнъж Трило. – Той...

Но Тека не отговори. Отчаяно се сражаваше с някакво четириръко чудовище, което във всяка ръка държеше копие и на всички върховете им бяха обагнени в кръв. Дълго се отбранява успешно, но накрая нервите му не издържаха. Завика уплашено, обърна се с гръб, опита се да избяга и това се оказа последното му движение през живота.

Съпротивляващите се остатъци на Племето на Тека бяха натикани в Мястото-за-събиране. В плътен полукръг ги обкръжиха Новите Хора. Противниците стояха един срещу друг и ръмжаха. Трило и охраната му разбраха, че пощада няма да има. Те очакваха неизбежното и се готвеха да продадат по-скъпо живота си. До ушите им достигаша виковете и воплите на децата и жените, скрити в пещерите, намерени от враговете и сега избивани. Те не разбраха, че великодушният Шрик остави живи повечето жени, след като заклаха децата им, и сега ги разпределиха като пленници сред войните.

После дойде самият Шрик. На гладкото му голо тяло без нито един косъм нямаше дори драскотина, освен ако не се броят старите белези – спомен от схватката с Големия зъб. До него беше Весела, чиято гладка козина бе грижливо вчесана, и Дългоухия, все още разгорещен от битката. Следваха ги още бойци, свежи и нетърпеливи.

– Убийте ги! – заповяда Шрик.

– Почакайте! – властно се намеси Весела. – Нужен ми е Трило!

Тя го посочи на копиеносците, които бяха вдигнали вече копията си – много леки и тънки, прекалено крехки за ръкопашна схватка. Призрак на надеждата се мярна пред отбраняващите се.

– Давай!

Трило и пазачите му тръгнаха напред, като смятаха така да посрещнат последната атака. Но те сгрешиха. Точно хвърлените копия безжалоствено ги заковаха към сивата пореста стена.

Оставен за накрая, Трило гледаше, онемял от страх. Заръмжа и се хвърли към смеещата се Весела, но веднага го обкръжиха и като го повалиха на пода, го завързаха здраво с яки въжета. После го изправиха на крака. Пленникът отново видя тази, която бе негова жена. Съвсем безсрамно тя милваше Шрик.

– Скъпи ми Неокосмени – каза тя. – Някога мой мъж бе *този*. Сигурна съм, че козината му ще ти свърши добра работа като завивка, която да прикрива твоето голо тяло. Дългоухи! – заповяда тя. – Ти знаеш какво трябва да се направи.

Като се ухили, Дългоухия подбра един широк и остър накрайник, отчупен от копие, и се зае с работа. Трило пронизително зарева, зави, записка и накрая захърка. На Шрик леко му се повдигна.

– Почакай – каза той. – Още не е умрял. Трябва...

– Има ли някаква разлика? – очите на Весела блестяха, а малкият й розов език облизваше тънките устни.

Дългоухият бе спрял, но по нейния знак продължи.

– Каква разлика би могло да има? – повтори Весела.

* * *

Племето на Стерет и доста други малочислени племена разделиха съдбата на Племето на Тека. Но в битката със Стерет Шрик едва не претърпя поражение. До хитрия старец се бяха добрали няколко оцелели бойци от армията на Тека. Повечето бяха убити още на границата, но неколцина успяха да убедят стражите, че притежават важни сведения.

Стерет ги изслуша.

Заповяда да ги нахранят и ги остави в Племето, защото разбра, че ще му трябва всяка излишна ръка, способна да държи оръжие. Като обмисли чутото, той, отряд след отряд, започна да изпраща младите мъже в Мястото-на-живота-който-не-е-живот. Сега му беше все едно дали Великаните ще ги открият, или не – бе убеден, че те, независимо от

размерите си, са достатъчно тъпи и безобидни. В тази ситуация те не представляват по-голяма опасност от Шрик, който вече се наричаше Владетел на Външния Свят. Запасите от метал растяха, а оръжейниците непрекъснато работеха, заточваха върхове и ги закрепваха на пръти от материала на Преградата. Стерет също бе способен да изобретява. Някои парчета не бяха пригодени за закрепване било поради размерите си, било поради някакво изкривяване. Слагаха ги на ръкохватка и така ставаха удобни за нанасяне на съкрушителни удари. В това старият вожд се убеди, като направи опити върху възрастни и ненужни съплеменници.

Неговият ум, юношеската му разсъдливост и богатият опит подсказа стратегията на бъдещата битка. В главния тунел, водещ към страната на Тека, жените откъсваха порестия материал от стените и с него запушваха страничните тунели.

Най-после разузнавачите докладваха, че армията на Шрик е тръгнала на поход. Безгрижно, надявайки се на численото си превъзходство, Шрик реши да атакува направо. Дори не обърна внимание на факта, че всички отвори, през които проникваше светлината на Вътрешния Свят, бяха запушени и главният тунел, по който настъпваха бойците му, бе потънал в мрак.

Впрочем, това почти не му пречеше. Малкият отряд, с който се сблъска, се сражаваше отчаяно, но като изоставяше убитите си и ранените, бавно отстъпваше под натиска им. В тъмнината противниците се осланяха повече на слуха си и на обонянието си, но и това бе напълно достатъчно.

Самият Шрик не беше в първите редици. Тази чест беше предоставил на бойния си генерал Дългоухия. Весела успя да го убеди, че вождът е много по-важен от простия копиеносец и затова трябва да се предпазва от ненужен риск. Шрик с удоволствие се съгласи с доводите ѝ.

Заобиколен от охраната си, той заедно с Весела вървеше след шума на сражението и бе доста удивен, когато му съобщиха, че неприятелят е малоброен.

Реши, че е само заградителен отряд и Стерет го очаква с главните си сили близо до Мястото-на-събиране. Шрик дори не помисли, че и другите също са способни да поставят уловки.

Внезапно Весела го хвана за ръката.

– Шрик! Опасност... отляво!

– Отляво ли? Но нали там...

* * *

Раздаде се пронизителен вопъл и огромна част от стената рухна върху пазачите на Шрик. Няколко души бяха затрупани. От страничния тунел начело със Стерет нахлуха войниците му. Те бяха завързани един с друг с въжета, защото надеждата им за успех се градеше върху възможността да останат в компактна маса. Ако се разпръснат, те щяха да станат лесна плячка.

Атаката бе вихрена. Върху телохранителите се изсипаха яростни удари на копия и боздугани. Тази схватка можеше да се окаже последна за Шрик и трябваше да се благодари на вонящата кожа на Трило, необработена и твърда, която му спаси живота. Въпреки нея острието на Стерет проби грубата защита и го рани. Весела се хвърли пред него и го закри с тялото си, а дотичалите навреме бойци ги отдръпнаха по-далеч навътре в тунела.

Авангардът начело с Дългоухия също започна да губи инициативата. Все нови защитници се устремяваха върху тях и те не бяха в състояние да изпратят войници да помогнат на вожда си. Тоягите на Стерет свършиха добра работа. Новите Хора можеха да си представят режещи и мушкащи удари, но тежките съкрушителни удари се оказаха ужасяващи.

Битката спаси Весела. Тя носеше със себе си малкият-горящ-огън, като смяташе да го изпробва на пленниците, тя бе прекалено практична, че да извърши подобно нещо върху членове на Племето си даже когато те изказваха недоволство от нея или мъжа ѝ. Напълно объркана, без да знае защо, тя натисна копчето, ярко избухване освети полесражението. Отвсякъде се разнесоха уплашени викове.

– Назад! – завика тя. – Назад! Освободете място!

Войниците на Шрик отстъпиха. Ослепената фаланга на Стерет се опита да ги настигне и обърне в бягство. Но въжетата, с които се бяха обвързали сега, само им пречеха. Част от тях се спусна към Мястото-насъбиране, част към тунела. Като ръмжеше яростно и пръскаше кръв от раните си, Стерет успя с помощта на ритници и ругатни да придаде на отряда си някакво подобие на организирана група. Той се опита да ги насочи в посоката, в която отстъпваше Весела с горящия в ръката ѝ огън и пазена от личната ѝ охрана от амазонки.

Но отново хитроумната идея с въжетата спъна плановете му. Многочислените трупове, завързани за живите, спъваха движенията им, а и никой от войниците му не се оказа достатъчно умен да пререже станалите вече ненужни въжета.

В това време дойдоха копиехвъргачите на Шрик и смъртоносните

им оръжия полетяха към гъстите редици и се напиха с вража кръв. Не всички противници бяха избити веднага – няколко нещастници виеха и стенеха, като се хващаха за дръжките на копията с отслабващите си ръце.

Един от тях се оказа самият Стерет.

Като се полюляваше, Шрик се приближи до него да нанесе последния и смъртоносен удар. Старият вожд впи в него угасващия си поглед.

– Неокосменото дете на Уини! – изхриптя той.

И по ирония на съдбата собственото му копие, принадлежащо после на Уини и Тека, прониза гърлото му.

* * *

Сега, когато стана истински Владетел на Външния свят, имаше достатъчно време да размишлява и мечтае. Все по-често спомените му се връщаха към Триоката и пророчествата ѝ. Той нито за миг не се съмняваше, че ще стане убиец на Великаните. Но прогонваше всеки път видението на Края и го смяташе за блънуване на полуумната стара самка.

Той изпрати разузнавачи във Вътрешния свят да следят за тайнствените им идвания и отивания, като усилено се опитваше да намери някаква система в иначе непредсказуемото им поведение. Често ги съпровождаше и завистливо разглеждаше огромното блестящо богатство, което владееха Великаните. Най-много му се искаше да намери нов малък-горящ-огън, защото предишният бе престанал да действа и неуспешните опити да го съживят се бяха оказали достатъчно груби и освен голи искри не постигнаха нищо друго.

Шрик разбра, че Великаните вече знаят за съществуването на многобройните и плодови същества. Капаните им станаха по-хитри, а храната-която-убива придоби ново ужасяващо свойство. Умираха не само ялите, но и тези, които бяха общували с тях.

Тук миришеше на магия, но вождът се бе научил да различава причините и следствията. Той застави заразените да отнесат трупове в неголям задънен тунел. Някои от тях се разбунтуваха, но бяха убити с хвърлени копия, преди да докоснат здрави Хора.

Между заразените се оказа и Дългоухия. Преди да влезе в тунела гроб, се обърна и погледна вожда. Шрик реши да го повика при себе си и да се сбогува, но до него беше Весела и тя рязко махна с ръка. Десетина копия пронизаха заболелия военачалник.

– Така се мъчи по-малко – излъга тя.

Но по странен начин погледът на верния му съратник напомни за

Безопасатата. С тежко сърце заповяда да зазидат входа. Викове на живо погребаните постепенно отслабваха. После настъпи тишина. Шрик заповяда да охраняват мястото и като се прегърби, тръгна към своята пещера. Весела разбра, че иска да остане сам, и не го последва. Скоро пак ще я пожелае.

* * *

Весела отдавна бе предположила, че би успяла да проникне в мислите на Великаните по същия начин, както в мислите на Хората. Ако това и се удадеше... кой би могъл да знае какво ще научи? Шрик, недостъпен и скърбящ за приятеля си, ѝ бе нужен все повече и повече. Последните пленници бяха избити изобретателно още преди много храненияя. Времето изминаваше толкова бавно, че тя усещаше почти физически тежестта му.

Често съпровождана от две лични телохранителки, тя бродеше по коридорите и тунелите край Преградата. Преминаваше от едно прозорче към друго и изумена, наблюдаваше пъстрия живот на Вътрешния свят.

Веднъж ѝ се удаде да намери това, което търсеше отдавна – спящ Великан. Досегашният ѝ опит бе доказал, че най-лесно се встъпва в контакт със спящ мозък. Колеба се един удар на сърцето, но после нареди:

– Четириръка, Малка глава, чакайте ме тук. Стойте и се оглеждайте!

Малката глава се съгласи веднага, но Четириръката се засъмнява:

– Лейди Весела – каза тя, – какво ще стане, ако Великанът се събуди? И ако ни...

– Какво ще стане с вас, ако се върнете при Владетеля без мен ли? В този случай сигурно ще ви одере живи. Кожата, която носи, е вече стара и започна да се скубе. Правете това, което ви заповядвам!

Наблизо в оградата имаше врата, която рядко използваша. Весела я отвори и се оказа вътре. С лекота полетя към Великана. Той бе пристегнат с ремъци към някаква неразбираема конструкция и тя си помисли, че той е може би наказан за нещо от съплеменниците си. Скоро щеше да си го изясни.

И в този миг вниманието ѝ бе привлечено от някакъв блестящ предмет. Това бе малка-горяща-светлина и полираната кутийка се стори на жената най-красивата вещ в света. Тя бързо реши. Първо ще хване проблясващата плячка, ще я предаде на охраната си и едва тогава ще изпълни намерението си. Бе обхваната от такова нетърпение, че не забеляза нишката, с която предметът бе закрепен за тънките метални пръти. Но

дори и да бе видяла, сигурно не би обърнала внимание. И щом докосна примамката с ръка, съвсем наблизко се раздаде силен мелодичен звън. Великанът се размърда и събуди. Това, което Весела бе приела за ремъци, се разтвори и освободи тялото му. Обзе я паника. Обърна се и побягна, но отгоре падна метална решетка и тя се оказа в капана.

Веднага запищя отчаяно.

Удиви се, когато пазачките ѝ се притекоха на помощ. Подтикна ги не сляпата преданост към господарката им – те знаеха, че става дума за живота им. Те неведнъж бяха виждали как на живо одираха кожата на тези, които с нещо не бяха угодили на Лейди Весела или на Владетеля на Външния свят.

Двете телохраниелки размахаха копията си и се нахвърлиха на Великана. Той се разсмя – поне така Весела разбра грубите тътнещи звуци, – после хвана Четириръката с едната ръка за тялото, с другата за главата и рязко дръпна.

Ако някой друг бе на мястото на Малката глава, веднага би се обърнал и побягнал, но слабият ѝ ум не възприемаше заплашващата я опасност. Тя продължи да напада. Сляпо и инстинктивно се опитваше да се добере до гърлото на Великана. Весела усети, че той е силно изплашен. Но след кратка борба му се удаде да хване писукащата нападателка и рязко я хвърли настрани.

Весела чу глух удар и усещанията от мозъка на Малката глава престанаха да идват. Въпреки че бе обхваната от панически страх, тя забеляза, че и Великанът бе пострадал в схватката. Кръв течеше от една рана на ръката му. Дълбоки драскотини се виждаха на страшното и отвратително голо лице. Излизаше, че и Великаните са уязвими. В безумното бърборене на Триоката се оказа зрънце истина.

Напразно Весела гризеше бясно прътите на клетката – студеният метал не се поддаваше. Великанът се раздвижи и отново привлече вниманието ѝ. Едва не загуби съзнание от страх, когато видя как вдигна тялото на Четириръката и го закрепил на гладка повърхнина. После измъкна отнякъде купчина проблясващи инструменти. Взе един от тях и го прекара по тялото на телохраниелката ѝ от гърлото до корема. Кожата се разтвори и се показа чистата плът.

Това се правеше не от ярост или ненавист и дори не с цел да се нахрани. Именно равнодушното безразличие потресе Весела, защото тя успя да проникне в разума му. Великанът прекъсна работата си и повика още един. Много удари на сърцето те разговаряха и разглеждаха разтвореното тяло на Четириръката. После погледнаха клетката, където

безпомощно се мятеше Весела.

Но независимо от паническия страх тя машинално възприемаше и анализираше образите, излизаци от Великаните. Когато те разговаряха, образите ставаха по-ясни, а когато се навеждаха над клетката ѝ, достигаха удивителна сила. Тя узна коя е тя и всички Хора и какъв е истинският свят. Тя не можеше да предаде с думи тези знания, но тя *знаеше*. И видя каква съдба подготвят Великаните за съплеменниците ѝ.

Накрая единият от Великаните произнесе нещо и излезе. Първият продължи работата си над Четириръката. Изглежда свърши с нея, защото прибра остатъците от тялото ѝ в прозрачен съд. После се наклони и вдигна Малката глава. Дълго я разглежда.

Весела реши, че той ще я завърже към гладката повърхност по същия начин, както и нещастната ѝ предшественица, но Великанът остави тялото настрана и надяна на дланта си нещо, напомнящо дебела кожа. Внезапно една от стените на клетката се повдигна и огромната ръка се вмъкна вътре.

* * *

След смъртта на Дългоухия Шрик изпадна в нещо като зимен сън. Това бе единственият способ да не се побърка, да потисне усещането за загубата, да се избави от чувството, че неволно бе предал най-верния си приятел. Сънуваше лоши сънища, изпълнени с образи от миналото. Появяваха се и Дългоухия, и Големия зъб, и странната жена, към която изпитваше неясно чувство и която се наричаше Уини. А после фантомите изчезнаха и остана само Весела. Но не тази Весела – спокойната и насмешливата, а уплашена и погребана в черната бездна на болката и мъченията. Тя го викаше!

Той се събуди, изплашен от видяното. Но знаеше, че никога призраците от сънищата не бяха му причинявали вреда. Разтърси глава, прозя се и се опита отново да заспи. Но образът на Весела отново и отново беше в мозъка му. Шрик изостави безполезните опити да заспи и търкайки очите си, излезе в пещерата.

В полумрака на Мястото-за-събиране се виждаха групички Хора, които тихо разговаряха за нещо. Шрик извика телохраниелите си. Настъпи внезапна тишина. Извика отново. Най-после един се отзова.

– Къде е Весела?

– Не зная... Господарю – с труд се измъкнаха думите от устата му.

Един друг телохраниел каза, че Весела заедно с Четириръката и Малката глава били видени в тунела, който води към Мястото-на-

зеленорастящите. Шрик замря нерешително. Той рядко пресичаше Преградата без лична охрана, но и тогава до него бе верният Дългоух. А сега го нямаше.

Огледа се наоколо и не видя никого, на когото би могъл да се довери сега. Хората бяха изумени от начина, по който постъпи с тези, които бяха яли храната-която-убива. Той знаеше, че го смятат за чудовище, много по-страшно от Великаните. Наистина паметта им бе кратка, но докато не забравят напълно, трябва да бъде предпазлив.

– Весела е моя жена – каза той. – Ще отида сам.

Произнесе тези думи и усети веднага как се измени отношението на присъстващите. Появи се изкушението да повика свитата си. Но чувствителният инстинкт и пъргавият ум го предупредиха, че не бива да го прави.

– Ще отида сам – повтори той.

Късоопашатият беше по-смел от останалите и без да се осмели да го погледне в лицето, каза:

– Какво да правим, ако не се върнеш, Господарю на Външния свят?

– Ще се върна – твърдо произнесе Шрик и в гласа му имаше твърда увереност, която липсваше в ума.

В гъсто населените места познатата миризма на Весела едва се усещаше. В далечните тунели тя стана силна и отчетлива. Сега не трябваше да напряга обонянието си. Под черепа му смъртно изплашен глас отчаяно викаше: „По-бързо! По-бързо!“, а някаква непостижима сила го насочваше без грешка право към мястото, където приятелката му се бореше със смъртта.

* * *

Вратата в Преградата, през която Весела проникна във Вътрешния свят, бе отворена и от нея се лееше поток обилна светлина. Сега Шрик възвърна природната си предпазливост. Погледна в отвора и долови отчетливата миризма на смъртта. Отначало се изплаши и помисли, че е закъснял, но после различи миризмите на Четириръката и Малката глава. Усети и миризмата на Весела, но примесена с отровата на ужаса и мъката. Но тя бе жива!

Като забрави всякаква предпазливост, се втурна напред. Отблъсна се с мускулестите си крака и полетя напред. Тогава видя Весела. Лежеше на плоска повърхност и кръвта ѝ течеше.

– Шрик! – изписка тя. – Великан!

Той се обърна и видя надвисналото отгоре бледо и огромно лице.

Завика, но в издадените звуци имаше повече ярост, отколкото страх. До Весела видя острие от проблясващ метал. Видя му се много остро. Въпреки че ръкохватката бе направена за къде по-масивна длан, успя да я хване, но установи, че инструментът е закрепен. Опря се с крака върху тялото на Весела и отчаяно задържа.

Миг преди Великанът да го хване, острието се освободи. Краката на Шрик инстинктивно се изправиха и го захвърлиха настрани от жената. Великанът се опита да го улови по време на полета му, но изстена от болка, защото Шрик замахна с острието и отрязва пръста му.

Сега се оказа на едно ниво с лицето на Великана. Хвана с крака гънката на изкуствената кожа, която покриваше тялото на гиганта. Размаха оръжието и започна да реже и да дупчи. Големите ръце се размахаха безразборно, като се опитваха да го съборят. Изведнъж избликна мощен фонтан кръв. Крайниците отчаяно заудряха и изведнъж замряха, като безпомощно увиснаха. Шрик още дълго продължи да нанася удари, докато гласът на Весела не го спря и извади от състоянието на дива и ослепяваща ярост.

Така я намери той, да лежи цялата в кръв, но тя се усмихваше и в очите ѝ виждаше удивление, граничещо с възхищение и страх.

– Ти да не си ранена? – гласът му издаде тревога.

– Малко... Четириръката нарязва на парчета... и мен щеше да ме нареже, ако не беше дошъл навреме. Ти – в гласа ѝ зазвучаха нотки на хвалебствен химн – уби Великан!

– Това бе предсказано от Триоката. Ако не бях се докопал до това оръжие – призна той, – не бих успял.

Той разряза въжетата. Останала без сили, тя заплава из въздуха. Изведнъж завика:

– Не мога да си мръдна краката! – гласът ѝ бе пълен с ужас. – Не мога да ги мръдна!

Шрик се досети каква е работата. Той не познаваше добре анатомията, но имаше знанията на войник, който, преди да убие врага, трябва да го обездвижи. И сега забеляза, че умелата ръка на Великана бе нанесла точно такива рани. В него се разгоря ненавист към тези жестоки чудовища. Беше възникнало и друго чувство, рядко за неговия народ, искрена жалост към осакатената му приятелка.

– Острието е много остро... и нищо няма да усетя.

Но Шрик не можа да се застави да изпълни тази молба.

Тя плаваше във въздуха край огромното тяло на Великана – *мъртвия* Великан. С едната ръка я хвана за рамото, с другата стисна новото

си великолепно оръжие и се отгласна от трупа. После вмъкна Весела през вратата в Преградата и двамата усетиха облекчение, като се озоваха на познатата им територия. Шрик внимателно затвори и заключи вратата.

* * *

В продължение на няколко удара на сърцето Весела оправяше разрошената си козина. Особено внимателно пригладдаше местата, където бяха нанесени малките, но опасни рани, които бяха парализирали краката ѝ. Шрик отново се изпълни с ярост към Великаните и едва не се задуши от безсилие – разбираше, че не може с нищо да помогне.

– Шрик! – гласът ѝ бе печален. – Трябва бързо да се върнем при Хората. Ние сме длъжни да ги предупредим... Великаните замислят възшебство, чрез което да приближат Края.

– Голямата горяща светлина ли?

– Не. Изслушай ме сега. Отначало трябва да ти разкажа какво знам, иначе няма да ми повярваш. Аз разбрах какво сме ние и какво представлява светът. Той е странен, удивителен и съвсем не прилича на този, който си представяме.

– Външния свят ли? – тя възприе въпроса, преди Шрик да разтвори устни. – Той е само мехур празнина, заградена с огромно парче метал, толкова голямо, че трудно може да си го представим. Но не е само това! От другата страна на метала, а това означава от външната страна на Външния свят, се намира пустота! Там няма нищо! Там няма дори въздух...

– Но може би има поне светлина?!

– Не! Казах ти вече. Там няма нищо. А светът... Не мога да ти обясня, не ми стигат думите. Те наричат света „кораб“ и тази дума означава нещо голямо, преместващо се от едно място на друго. И всички ние, Великани и Хора, сме вътре в „кораба“, който е направен от тях, Великаните.

– Значи корабът не е жив?

– Не зная. Те мислят за него като за жена. Трябва да е от вида живот-който-не-е-живот. И се премества от един свят до друг свят.

– Какво представляват тези светове?

– Аз улових само слаби образи. Те са ужасни и отвратителни. Ние се боим от откритите пространства на Вътрешния свят, но те са изцяло изградени от открити пространства и притежават само една повърхнина.

– Но тогава кои сме ние? – Шрик неволно започна да вярва на

фантастичния разказ. – Кои сме ние?

Тя дълго мълча, преди да продължи:

– Те ни наричат мутанти. Този образ не беше... особено ясен, но ще се опитам... Това означава, че ние, Хората, сме се изменили. А според образите на Великаните преди ние сме били същите... като тези, които изтребихме... Неистинските. Преди много, много време първите Хора дошли в този свят от друг, където са тези ужасни открити пространства. Те попаднали тук заедно с храната на Великаните. И ето че в непостижимата пустота зад стените на Външния свят има... светлина-която-не-е-светлина. И тя изменя Хората. Не възрастните и не децата, а още неродените. Но Великаните се боят от измененията в самите себе си. Затова не пропускат светлина-която-не-е-светлина във Вътрешния свят. Направили са го така: пространството между Преградата и Големия Външен свят било запълнено с материал, в който ние пробиваме тунелите си и правим пещерите си. Първите Хора, излезли извън Пещерата-с-храна, си пробвили път през Преградата към Външния свят. Там започнали да живеят. И се narodили деца. И някои от тях били... Неистински.

– Това е така – бавно произнесе Шрик. – Всички знаят, че децата, родени в Далечния Външен свят, не приличат на родителите си и на тези деца, които се раждат близо до Преградата.

– Така е. Великаните винаги са знаели, че на кораба има Хора, но не са се боели от нас. Те винаги са ни считали за нисши същества и се стараели да ни унищожат с капани и храна-която-убива. Освен това светлината-която-не-е-светлина не позволявала бързо да се размножаваме, нали много деца се раждали мъртви, а голяма част от жените били безплодни. Но по някакъв начин Великаните разбрали, че сме се изменили. Тогава започнали да се боят от нас и решили непременно да ни унищожат... всички до крак, докато още не сме надвили Великаните.

– А Краят?

– О, Краят... – тя внезапно замълча и големите ѝ красиви очи се взряха край Шрик в нещо безумно и кошмарно. – Да – повтори тя. – Краят. Великаните ще го направят и те самите ще го избягнат. Ще се облекат в изкуствени кожи, които покриват цялото тяло, дори главата, и ще отворят огромните врати, целият въздух от кораба ще излети в ужасното външно пространство. И всички Хора ще умрат...

– Аз трябва да вървя – каза Шрик. – Аз съм длъжен да убия Великаните, преди да го направят.

– Не. Великаните са само една ръка. Ти уби Дебелият и те останаха само четирима. Те ще те чакат да си отмъстят. Нали ти помниш как...

погребвахме болните Хора? Същото ще направим и с нас. И когато Великаните отново запълнят света с въздух от запасите си, ние ще излезем.

Шрик не каза нищо. Той разбираше, че Весела е права. Един безгрижен Великан попадна под ножа, но с четирима няма да се справи. Най-важното бе да разбере кога Великаните ще изпуснат въздуха от света. И трябва веднага да предупреди Хората.

* * *

Хората се събраха в Мястото-на-събиране. Шрик и Весела им разказаха какво бъдеще ги очаква, но открито им се присмяха. Разбира се, имаше и такива, които, като видяха блестящото острие, донесено от Вътрешния свят, веднага повярваха. Но техните гласове потънаха в тънежа на тълпата. И когато Шрик ги уговаряше да се зазидат и така да избягнат Края, множеството се разбунтува. Думите на Късоопашатия ускориха кризата.

– Той иска да завладее целия свят – зарева Късоопашатия. – Той уби Големия зъб и Безопашатата, той уби всички Неистински, а Дългоухия уби само и само защото той можеше да стане вожд. Дватамата с неговата уродлива самка искат да завладеят света!

Вождът напразно се опита да възрази, воплите на говорещия не му даваха да промълви и дума. Шрик зави от ярост, извади острието на Великаните и се нахвърли върху негодника. Късоопашатия пъргаво се извърна и отскочи настрана. Едва сега Шрик откри, че стои съвсем сам, обкръжен от тълпата, и някъде отдалече Весела вика името му. Той тръсна главата си и кървавата мъгла на яростта се разсея.

Обкръжиха го плътно копиехвъргачите. Той лично ги бе обучавал да хвърлят копията и сега...

– Шрик! – викаше Весела. – Не се съпротивлявай! Те ще те убият и аз ще остана сама, съвсем сама. Нека правят каквото си искат, затова пък ние ще преживеем Края!

Думите ѝ предизвикаха дружен смях.

– Ха, те щели да преживеят Края! Те ще умрат, както умряха Дългоухия и останалите!

– Аз искам острието ти – каза Късоопашатия.

– Дай му го! – викна Весела. – Ще си го вземеш след Края!

Шрик нерешително замря. Късоопашатия даде знак. Литна едно копие и прониза ръката на вожда. Ако не беше гласът на Весела, толкова настойчив и молещ, той би отвърнал на мъчителите си и би намерил бързата си смърт. Бавно разтвори пръсти и острието плавно и

мъчително, сякаш не желаше да се раздели със собственика си, заплува из въздуха. Като по даден сигнал тълпата се нахвърли...

* * *

Пещерата, в която ги натикаха, се оказа тяхната собствена. Видът им бе жалък – раните на Весела се отвориха, а ръката на Шрик бе разрана. Някой се бе опитал да измъкне върха на копието, но то се бе счупило и част от него бе още в тялото му. И двамата бяха жестоко пребити.

Отвън Късоопашатия ловко се подвизаваше с плякосаното острие и режеше големи парчета пореста маса от стените, а многочислени ръце услужливо и с удоволствие запълваха входа в пещерата.

– Ние ще ви пуснем след Края, освен ако не се задушите преди това! – викна някой и го последва насмешливо свирене. – Интересно, кой първи ще изяде другия?

– Не им обръщай внимание – меко каза Весела. – Последни ще се смеем ние.

– Може би. Но... Хората. *Mouite хора*. Ти се оказа безплодна. Великаните ни победиха...

Весела не отговори и в тъмнината се чу жалният ѝ плач. Той изведнъж съвсем ясно осъзна – грандиозните им мечти за власт над целия свят завършиха в тази малка и тясна пещера.

Отвън повече не се чуваха гласове. Шрик реши, че Великаните вече са нанесли удара си, но си спомни начина, по който трябваше да го направят: преди всичко да отворят огромните врати в кожата на „кораба“, а това той би усетил. И още нещо не му бе ясно – как те с Весела ще разберат кога е дошъл Краят? И кога ще могат да излязат навън? Това ще бъде дълга и трудна работа, защото ще трябва да се надяват само на собствените си нокти и зъби.

Но все пак имаше нещо.

Пръстите му напипаха отчупения връх, който стърчеше от раната. Той знаеше, че най-добре ще бъде рязко да го издърпа, но не можеше да се реши поради острата болка. Като се мръщеше и простенваше, започна да извлича парчето метал.

– Дай на мен...

– Не – отговори той грубо. – Няма за къде да бързаме.

Бавно и търпеливо започна да разтваря раната. И тогава Весела внезапно завика. Това бе толкова неочаквано и високо, че Шрик рязко се дръпна, ръката конвулсивно се сви и накрайникът се оказа изтръгнат.

Помисли си, че тя нарочно бе избрала този миг да му помогне, вместо благодарност, усети само тъпо раздражение.

– Защо го направи? – сърдито запита той.

Тя не отговори, в момента не ѝ бе до него.

– Хората... – прошепна тя. – Хората... чувствам как се задушават... как умират... чувствам ги... и пещерата на Дългоухия, който прави копията... но те умират и от устата и носа им тече кръв... и от ушите... не мога повече, не мога...

И тогава се случи нещо страшно и непредвидимо. Стените на пещерата се задвижиха и започнаха да се приближават една към друга. В целия свят, из кораба напълнените с въздух кутийки на порестата изолация започнаха да се издуват заедно с падането на налягането и това ги спаси. Разширяващите се стени затиснаха грубата тапа на входа и не ѝ дадоха възможност да изхвъркне. По този начин се съхрани почти пълната херметичност.

Пленниците не бяха в състояние да осъзнаят това – обхвана ги паника. Хората не познаваха клаустрофобията, но и движещите се стени излизаха извън рамките на жизнения им опит. Впрочем Весела се оказа по-здравомислеща и се опита да спре Шрик, когато той яростно закъса набъбващата „кожа“. Единственото, което го движеше, бе желанието да се измъкне навън.

Шрик си спомни за счупения накрайник, който все още стискаше в юмрука си, и започна с него да разкъсва рохкавата маса. Стените на порестите кутийки бяха станали тънки и едва не се пръскаха сами и затова оказваха съпротива не повече от сапунени мехури. Стана по-просторно и мъжът заработи с удвоена сила.

– Стой! Спри се! Казвам ти! Там ни чака смъртта! Ти ще ни убиеш!

Но той не ѝ обърна никакво внимание и продължи да дълбае.

– Стой! – отново викна Весела.

Тя запълзя на ръцете си и неподвижните ѝ крака се завлачиха. Хвана се за Шрик и се вцепи в него. Отчаянието ѝ даваше сили и те така се бориха много удари на сърцето – мълчаливо и яростно, забравили всичко, което ги свързваше до този момент. Случайно тя докосна раната и Шрик изпълни пещерата с пронизителен вик на болка и гняв. Добре заостреният накрайник се впи в гърлото на жената.

Върху нея се строполи ужасът, който премина в жалост към себе си и към Шрик и в ненавист към Великаните... А после сърцето ѝ спря завинаги.

* * *

Смъртта на Весела прекрати безумствата на Шрик.

Като седеше в тъмнината, той галеше с дланите си изстиващото тяло и напразно се опитваше да открие поне искрица живот. Викаше грубо името ѝ, тръскаше я непрекъснато, докато накрая осъзна, че приятелката му, жената му, неговата Весела е мъртва, и това проникна в мозъка му и остана там завинаги. През краткия си живот неведнъж бе изпитвал чувството на загуба, но никога преди това не бе толкова мъчително.

Той, Шрик, Неокосменият, Владетелят на Външния свят, сам я бе убил... Опита се да свали от себе си поне част от вината. Казваше, че са я убили Великаните, че все едно, тя би загинала от раните си, че това е просто случайност... И въпреки това той бе убиецът на Весела. Именно той трябва да отмъсти на Великаните за нелепата ѝ гибел, за гибелта на цялото Племето.

Тази мисъл го направи внимателен.

Безброй удари на сърцето пролежа в гъстия мрак до тялото на Весела и не се опита повече да руши стените на затвора си. Сметна, че ще усети мига, когато Великаните отново ще пуснат въздух в света. Как щеше да стане, не можеше да каже, но беше напълно убеден.

И когато стените на пещерата се отпуснаха и станаха плътни, Шрик разбра, че може да излезе навън без страх. Той се зае да къса порестия материал, но след миг се спря и отиде при Весела. Прошепна за последен път името и погали изстиналото тяло.

Повече не се върна.

Когато мрачната светлина на Мястото-за-събиране се появи и на непривикналите очи се стори непоносимо ярка, тялото на Весела бе погребано под дълбок пласт изолация. Въздухът навън бе необикновено приятен. Налягането бе паднало и му се завъртя свят, но бързо се оправи. И му се стори, че... Но изглежда това бе просто шум в ушите.

Той беше жив, а Весела и Хората – мъртви. Наоколо видя множество тела, изкривени от мъките на агонията и неми свидетели на ужасната власт на Великаните. Появи се злоба и напълно го овладя. Хората не го послушаха, а Великаните му отнеха и поданиците, и властта му. Сега нямаше кой да оспори владичеството му над Външния свят, но разпръснатите навсякъде трупове правеха това владичество напълно безсмислено.

Да беше поне Весела жива, всичко би могло да бъде иначе.

Какво бе казала тогава? „Пещерата на Дългоносия...“ Може би...

Съществува само един начин да се провери.

Намери пещерата и видя, че входът е затрупан. Трескаво започна да къса изолацията – острието, което завоюва във Вътрешния свят, проблякваше на няколко крачки от него, но бе обхванат от такова съляпо и безмислено бързане, че не обръщаше на нищо внимание. Най-после входът бе разчистен. В дълбочината се раздаде слаб писък. Известно време Шрик нищо не успя да разгледа, а после от гърдите му се откъсна стон на разочарование.

В пещерата имаше само две ръце писукащи мъничета. Може би в последния миг майките им са разбрали смисъла на думите му и са успели да спасят поне децата си, но не и себе си. Те скоро ще пораснат, помисли той, и ще могат да размахат копие за него, Владетеля на Външния свят, и ще има потомства. Като преодоля отвращението си, той ги измъкна навън. Шрик разбра, че това е ядрото на армията, с чиято помощ ще възстанови властта си над Външния и Вътрешния свят.

Но сега трябваше да ги нахрани.

Едва в този миг забеляза острието си и с него започна да разрязва труповете. Миризмата на кръвта му напомни, че и той е гладен. Когато дребосъците се успокоиха и с доволен вид се нахвърлиха на храната, и той си отрязва едно парче месо.

Нахрани се и се почувствува много по-добре.

* * *

Мина известно време, преди Шрик да поднови набезите във Вътрешния свят. Наложил му се да бави остатъците от своя народ, а освен това нямаше нужда от храна, Великаните сами го бяха снабдили с такова количество, което би стигнало за няколко поколения. Освен това добре разбираше, че няма смисъл да се показва на врага, преди да е настъпило времето. Фактът, че шепичка Хора избегнаха смъртта от задушаване, съвсем не означаваше, че Великаните не притежават и друго, още по-опасно оръжие.

Засили се желанието да погледне отново загадъчния живот зад Преградата. Сега, след като уби Великана, откри странно чувство на родство с тези чудовищни същества. Мислеше за Слабия, за Гръмогласния, за Плешивия и за Малкия като за стари приятели. Понякога се улавяше, че ги съжалява, защото бе решил твърдо да ги убие – или те, или неговият Народ...

Децата израснаха и той можеше да ги оставя най-после сами. Ако не се върне от Вътрешния свят, те нямаше да пропаднат. Безпръстата,

най-възрастното момиче, се оказа грижовна бавачка.

Непрекъснато бродеше из лабиринтите тунели и пещери непосредствено до самата Преграда. През вратите и прозорчетата наблюдаваше Великаните и удивителния и ярък живот на Вътрешния свят. Придвижваше се от Пещерата-на-гърма – кой знае откъде се бе взело това име – до Мястото-на-малките-огънчета и обратно. Минаваха много хранения, но той нямаше защо да се връща при запасите от храна – навсякъде се въргалиха трупове на Хора. Наистина бяха започнали да вонят, но както цялата му раса, така и Шрик не беше гнуслив.

Великаните живееха по странния си подреден ритуал. Той често изпитваше желание да им се покаже, да извика оскърбленията си, но успяваше да се сдържи с последни сили. И най-после се появи удобна възможност, която така търпеливо бе изчаквал.

Шрик бе в Мястото-на-малките-огънчета, където Малкият се занимаваше с нещо тайнствено и непонятно. Шрик отдавна искаше да разбере смисъла на действията му и да го запита на езика му с какво се занимава. Но след смъртта на Весела не бе останал никой, който да успее да установи контакт между двете раси. Той въздъхна така шумно, че Великанът изглежда го чу и прекъсна работата си.

Шрик се юрна обратно в тунела и дълго престоя там, вслушваше се в ударите на сърцето си и от време на време поглеждаше навън. Но Великанът остана разтревожен. И затова той реши да се върне в пещерата Място-за-събиране, но преди да стигне до там, някакво неясно чувство го отклони на друга страна. Приблужи се до вратата, която рядко бяха използвали, защото зад нея се простираше огромна пещера, където винаги спеше някой от Великаните, а останалите се занимаваха с нещо. Този път оттам не се разнасяха гласове и въобще никакво движение.

Шрик отвори вратата, погледна и видя трима спящи Великани. Тънкият леко подсвирваше, Гръмогласния се изявяваше и насън достатъчно шумно, а в дишането на Плешивия се усещаше авторитета на вожда.

Сега или никога!

Всеки опит да се справи с Великаните, по единично, сигурно ще предизвика да запалят Голямата-горяща-светлина, както бе предсказала Триоката. А сега можеше да му провърви и да се справи със спящите и да изчака в засада Малкия. С него би се справил съвсем лесно, както стори това с Кореместия.

Пригответи се и усети... че не искаше да го направи.

Не беше страх – усещаше нещо, което не можеше да изрази ясно,

уещаше чувство на братство между Хората и Великаните, защото те много си приличаха един на друг. Защото историята на Човека е история на огъня и направените оръдия... Но на Шрик не му бе съдено да разбере това.

Тогава си спомни и Весела, и Дългоухия, и масовото избиване на Хората. Спомни си думите на Триоката: „...но ето какво ще ти кажа. Хората са обречени. Нищо не може да ги спаси, независимо какво ще направят. Ти ще убиеш тези, които ще ни убият, и това е добре.“

„Ти ще убиеш тези, които ще ни убият...“

Ако убия всички Великани, преди да ни убият, заразсъждава той, то светът, целият свят ще ни принадлежи...

Въпреки това се колебаеше.

Тогава Тънкия, който изглежда сънуваше лош сън, измърмори нещо и зашава. Шрик се плъзна през вратата и приготви острието. Отгласна се от пода и полетя към спящите. Оръжието му направи само един разрез, о, колко често го бе правил в мислите си, и Тънкия престана да вижда сънища. Миризмата на свежата кръв възбуди нападателя. Той напрегна волята си и се съдържа – не започна да реже наляво и надясно, – а от мъртвото тяло се прехвърли на Гръмогласния.

Хъркането прекъсна и премина в задъхано хриптене. Това събуди Плешивия. Той се размърда и лудешки започна да разкопчава ремъците, които го придържаха към леглото. И когато Убиецът на Великаните се приземи на гърдата му, той отчаяно завика. Шрик разбра, че след няколко мига ще се появи и Малкия.

Дебелия бе изненадан, Тънкия и Гръмогласния бяха убити по време на съня им, но сега не можеше да се надява на лесна победа.

По едно време изглеждаше, че вождът на Великаните ще удържи победа. Той престана да вика и се сражаваше с мрачно отчаяние. Огромната ръка го хвана и костите му запукаха – заприлича му на край. Едва не изгуби съзнание, очите му от напрежение щяха да изскочат от орбитите си, и отчаяно заудря с острието по китката на врага. Нещо поддаде, оказа се, че са собствените му ребра, и съумя да се извърти и да разсече дебелия жила. Бликна тъмна кръв. Великанът отново се развика. Още един удар и хватката отслабна. Сега се оказа отново лице срещу лице с врага. Наистина всяко движение му причиняваше болка като от пробождане с копие, но нали още можеше да се движи и да поразява, и да убива!

Плешивия постепенно отслабваше, кръвта му изтичаше, но продължаваше да се сражава до последен дъх. Той не очакваше от нападателя

пощада и се надяваше единствено на помощта на Малкия. Пред самия си край отново започна да вика и когато умря, в пещерата влетя последният жив Великан.

Сляпото щастие се усмихна на Шрик и го спаси от сигурна смърт... На Безпръстата ѝ дотегна да занимава питомците си на Мястото-за-събиране. Тя бе слушала разказите на вожда за чудесата на Вътрешния свят и сега реши да ги види със собствените си очи. Тя безцелно заброди по тунелите край Преградата. Съпровождаха я децата. Скоро се натъкна на отворената врата. От нея се лееше такава ярка светлина, каквато тя досега не беше виждала. Не се колеба дълго. За разлика от родителите си, у нея не бе възпитан религиозният страх пред Великаните. Шрик бе единственият възрастен, друг не можеше да си спомни, и той често бе разказвал как бе победил един Великан. Също така ѝ бе казал, че рано или късно ще ги убие всичките.

Независимо че бе млада и неопитна, тя не беше никак глупава. С женския си ум бе преценила достатъчно добре Шрик. Много от това, което бе ѝ разказал, смяташе за чисто самохвалство, но същевременно вярваше за гибелта на Големия зъб, Тека и множеството други Хора.

Така, безстрашна в невежеството си, се шумгна във вратата. Децата я следваха и пискаха от възторг. Макар Малкият Великан да не я забеляза веднага, но чу прекрасно тънките гласчета. Планът за унищожаването на Хората се бе провалил. Те бяха излезли от пещерите и тунелите, убили бяха четирима Великани, а сега пристигаше свежо подкрепление, което щеше да се разправи и с него.

Великанът се обърна и побягна.

Шрик веднага се оттласна от тялото на Плешивия и скочи след него. Но на половината път се блъсна в твърда полирана повърхност. Провися на нея оглушен много удари на сърцето, докато не разбра, че огромната врата се е затворила под носа му.

Той знаеше, че Малкият Великан не просто се спасява с бягството си – нямаше такова място на света, където да се скрие от мъстта му, – сигурно е побягнал за някакво оръжие. Или – при тази мисъл кръвта на Шрик изстина – той ще изсипе отгоре им последните ужаси, предсказани от Триоката.

Тогавя до него неуверено долетя момичето.

– Да не си ранен? – задъхваше се тя. – Те са толкова големи! И ти се биеш с тях!

Едва бе произнесла тези думи, и светът се изпълни с ниско бръмчене. Шрик веднага забрави за разтревожената самка. Тези звуци

означаваха само едно – Малкият се е върнал в Мястото-на-малките-огънчета и е разбудил мощните и непостижими сили, които завинаги ще се справят с Хората.

Отблъсна се от огромната врата и полетя надолу към отворения отвор в Преградата. Протегна ръце и смекчи удара, но въпреки това в гърдите му пламна болка и той се разкашля, а от устата му затече струйка алена кръв, която много го изплаши.

Безпръстата отново се оказа до него.

– Шрик, ти си ранен! Може ли аз...

– Махай се! – и той обърна разярената си муцуна към нея.

– Къде отиваш?

Той не отговори веднага.

– Отивам да спасявам света – произнесе бавно. Болката утихна и се почувствува огромен, огромен и по-голям и от най-големия Великан. – Отивам да ви спасявам всички вас!

– Но как...

За Убиецът на Великаните това се оказа прекалено. Той записка, обърна се към нея и с размах я халоса по лицето.

– Стой тук! – заповяда и се скри в тунела.

* * *

Жироскопите пееха тихата си песен, когато Шрик се добра до контролната рубка на кораба. Завързан към креслото със сложна система от връзки, навигаторът деловито управляваше тайнствените механизми. През илюминаторите преминаваха звезди.

Шрик бе обладан от неописуем страх. Досега не вярваше на картината на света, която му представи Весела. Но сега сам се убеди, че корабът се движи. В единия илюминатор се появи крайчецът на нещо непоносимо ярко. Навигаторът направи леко движение и сиянието отслабна през екраните от тъмно-синьо стъкло. Но въпреки това остана достатъчно ярко, прекалено ярко, а краят му се превръщаше в бързо разширяващ се овал, докато не се превърна в бял диск. Жироскопите замлъкнаха.

Още не бе успяла да се установи напълно тишината, и в ушите на Шрик нахлу нов звук – ревет на главния двигател.

Ужасна сила го подхвана и захвърли на пода. Усети да се налива с тежест, която се опитваше да счупи гръбнака му. За него, родения в безтегловност, това бе нещо свръхестествено. Известно време лежа и простенваше. Дори нямаше желание да се помръдне. Разкашля се и заизхвърля капки кръв. И бавно се разделяше с живота. Навигаторът го

погледна и се засмя. Този звук сякаш го шибна и застави да извърши невъзможното.

Навигаторът отново се зае с изчисленията. Извършваше го с отчаяна тържественост. Той знаеше, че този кораб, натоварен със семе, няма да достигне местоназначението си. Но и вечно да лети сред звездите също не бива – защото носи смъртна опасност в себе си.

Човекът знаеше, че все някога трябва да заспи и тогава го чака неминуема смърт от ръцете на мутантите. Той избра най-правилния път.

Шрик пълзеше по палубата. Вече можеше да протегне ръка и да докосне краката на Великана. В другата продължаваше да стиска острието – единственото нещо, на което можеше да се надява в този луд свят.

Шрик се хвана за изкуствената кожа, покриваща крака на Великана, и се заизкачва по нея, въпреки че всяко движение предизвикваше нетърпима болка. Той не видя как Великанът поднесе към устата си малка бяла капсула.

И когато се добра до гърлото му, Великанът беше вече мъртъв.

* * *

Известно време Шрик стоя, впил се в последния си враг. Усещаше се измамен и опустошен – последната победа трябваше да осъществи с острието си. Той знаеше, че някъде извън пределите на този свят Малкият Великан все още се смее.

В илюминатора пламтеше слънце. Дори на това разстояние, дори през филтрите то ослепяваше и изгаряше. Главният двигател продължаваше да реве и корабът неумолимо се носеше към Края.

Шрик с мъка се вгледа в блестящите инструменти, в лостовете и превключвателите, чието предназначение никога нямаше да узнае. Погледна и разтварящата се бездна и разбра, че беше загубил. Предсказанието на Триоката се беше сбъднало.

* * *

Ако в неговия език съществуваха метафори, би казал, че той и оцелелите Хора са попаднали в капан за мишки. Но дори и Великаните не биха вложили подобен смисъл.

Защото Хората си бяха това – мишки в капан!

КРАЙ

© 1945 Бертрам Чандлър

Bertram Chandler
Giant Killer, 1945

Източник: <http://bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Публикация:

ОКО ЗА ОКО (АНТРОПОИДНА ФАНТАСТИКА). 1992. „Неохрон“ – „Универс“,
Пловдив. (SF Трилър, No.3. Ежемесечен алманах за остросюжетна литература.)
[Илюстрацията на корицата е на Борис ВАЛЕХО]. Формат: 115×165. Страници: 146.
Цена: 9,50 лв.

Съдържание:

Око за око – Орсън Скот КАРД – с.3-66;
Убиецът на великани – [А.] Бертрам ЧАНДЛЪР – с.67;
Доктор Вампир и неговите приятели – Робърт ШЕКЛИ – с.121;
Омагьосаното село – Алфред ВАН ВОГТ – 133 с.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/104>]